

νὰ ξέρη νὰ ξοφλάη ἰν τοῦττο πόντο τὰ παπούτζια, ἔχοντας τὸν αὐτὸν Παναγιώτη ὁ Μασάρις εἰς τὸ σπῖτι του, θρέφοντάς το καὶ ποδένοντάς το ὅλο τὸν αὐτὸν καιρὸν καὶ ὁ πατέρας του μόνο νὰν τὸν ντένη καὶ ἐπειδήτις καὶ ὁ προειρημέ- νος Νίκλος νὰ εἶναι ναύτης καὶ νὰ μισσεύη ἀπὸ ἐδῶθενε θέλει καὶ δίνει ἐξου- σία τοῦ μάστορή του τοῦ Μασάρι ὅτι ἰν κάζο καὶ τὸ αὐτὸ παιδὶ ἤθελε πῆ νὰ ἔβγῃ ἀπὸ τὸ μάστορά του, ἐτότες νὰ ἔχῃ ἐξουσία ὁ Μασάρις νὰ πηγαίνει μὲ τὸ χέρι τῆς δικαιοσύνης νὰν τὸ παίρνῃ ὅθεν καὶ ἂν ηῦρίσκεται διὰ νὰν τὸ ἔχῃ ἕως νὰ φινίρουν οἱ αὐτοὶ ὀχτὼ χρόνοι καὶ ἂν εἶναι ἐδῶ ὁ Νίκλος, νὰν τὸ κάνῃ ὁ ἴδιος νὰν τὸ παίρνῃ καὶ νὰν τὸ δίνῃ. Ἔτσι ὑπόσκειται μὲ ἐξεκαθαρωσύνῃ πὼς ὅποτε εἰς τὸ ἄνωθεν διάστημα δὲν ἤθελε μάθει τὸν αὐτὸν Παναγιώτη νὰ ξο- φλάη τὰ παπούτζια ἀπὸ χεριοῦ του, ἐτότες νὰ εἶναι ὑποσκόμενος νὰν τοῦ δίνῃ ριάλια πενήντα. Τὸ ὅμοιον καὶ ἂν ὁ Νίκλος ἤθελε βγάλει τὸ αὐτό του παιδὶ ἀπὸ τὴν δούλεψι τοῦ Μασάρι πρὶν φινίρουν οἱ αὐτοὶ ὀχτὼ χρόνοι, ἐτότες νὰ εἶναι καὶ αὐτὸς ὑποσκόμενος νὰν τοῦ δίνῃ ἕτερα ριάλια πενήντα. Ἔτσι πὲρ τοῦττο ἐσπρέσσο σταμπιλίδο ἀνάμεσό τους καὶ οὕτως ἐσυμφώνησαν καὶ ὑπόσκουνται ρετζιπροκαμέντε διὰ τὸ μαντενιμέντο τῆς παρούσης, εἰς μαρτυρίας.

† Νικόλαος Βιδάλες ¹⁾ μαρτυρῶ.

† Τζώρτζης Ραφτόπουλος μαρτυρῶ.

110.

Κωδὶκελλος τῆς 12 Μαΐου 1730. Νοτάριος Θ. Ζωναράς (Βιβλ. 11 σ. 39).

† Ἐν Χριστοῦ ὀνόματι, ἀμήν. 1730 Μαΐου 12, ἡμέρα Τρίτη, ἕως ὥρες ὀχτὼ τῆς αὐτῆς ἡμερὸς εἰς τὴν σκοντράδα τοῦ Παντοκράτορος ¹⁾, εἰς τὸν οἶκον τοῦ σ(ινιὸ)ρ Δημήτρι Νίκλου τοῦ π(ο)τ(ὲ) Γιώργου ἔγινε ἀνάκραξις εἰς ἐμένα τὸν νοτάριον καὶ εἰς τοὺς παρόντας μάρτυρας, παρακαλεστὸς ἐγὼ ὁ νοτάριος ἀπὸ τὸν ἄνωθεν σ(ινιὸ)ρ Νίκλο διὰ νὰ ποιήσῃ τὸ παρόν του κωντίκελλο, τὸ ὁποῖον θέ- λει νὰ εἶναι σιμὰ εἰς τὴν διαθήκη του, χάριτι Χριστοῦ εἶχε τὸ νοῦ καὶ τὰς φρέ- νας ὑγιεῖς, ηῦρισκόμενος καλὰ ἐρωτήθη ἂν ἀφίνῃ κανένα πρᾶμα διὰ τὴν ψυχὴ του καὶ στοὺς τόπους τῆς ἐλεημοσύνης καὶ εἶπε δὲν ἀφίνω, παρὰ ὅτι ἐδιάταξα μὲ τὴ διαθήκη μου γενομένη εἰς τὰ ἄτη σου, ὅπου σήμερον μοῦ ἐδιάβασες, τὴν ὁποίαν στερεώνω καὶ λαουδάρω εἰσὲ οὐλα της τὰ μέρη, ἐξόχως ὅπου θέλω κόφτω καὶ ἀννουλλάρω τὸ ὅ,τι ἄφησα μὲ τὴν αὐτὴ μου διαθήκη διὰ προῖκα τῆς ἀδελφῆς μου, τῆς κυράτζας Βιττορούλλας, συμβία τοῦ σπεττάμπιλε σ(ινιὸ)ρ Φραντζέσκου

¹⁾ Ἡ οἰκογ. Β. ἦτο μία τῶν ἀρχαιοτέρων τῆς νήσου μαρτυρουμένη ἀπὸ τοῦ 1557. Β. Πέτρος γλύπτης κατεσκεύασε τῷ 1742 τὸ τέμπλον τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος Φλαμπου- ριάρη καὶ ἄλλων ναῶν

Μπουλδοῦ, ἐπειδή τις καὶ τὰ ἐπερίλαβε καὶ περισσότερο, ὥς φαίνεται ἡ ἀρεσκεία της καὶ προικοπαράδοσις, πούρι καὶ αὐτὸ εἰς τὰ ἄτη σου, περιπλέον ἀννουλλάρω καὶ κόφτω καὶ ὅ,τι ἀπαράτησα μὲ τὴν αὐτὴν μου διαθήκη τῆς Καλῆς Πέτα, θυγάτηρ τοῦ π(ο)τ(ἐ) Παναγιώτη, ἐπειδή τις καὶ νὰν τῆς ἔδωσα ἐκεῖνο ὅπου μοῦ φανίστηκε εἰσὲ καιρὸ τῆς παντρείας της καὶ τὸ ἀμπέλι ὅπου εἶχα ἀκβιστάδο ἀπὸ τὸν ἄνωθεν ποτὲ πατέρα της, ἀγκαλὰ καὶ δὲν τὸ ἐμεριτάριζε. Ἔτι λέγει: ἐπειδή τις καὶ μὲ τὴν αὐτὴν διαθήκη μου νὰ κοντιτζιονάρω ὅλο μου τὸ προῶμα, στάμπιλε καὶ σπίτια, τῶρα δεκταρίω ὅτι ἀπὸ ὅσα ὑποστατικά ἀκβιστάραμε, τόσο ὄντας ἡμουννα χώρια μὲ τὸν ἀδελφὸ μου καὶ κληρονόμο μου, ὥσὰν καὶ ὄντας ἡμουν ἀντάμα, θέλω νὰ ἀγροικοῦνται διὰ δικὰ μου τὰ μισά, ὁμοίως καὶ τὸ μισὸ σπίτι, ὅπου εἰς τὸ παρὸν κατοικοῦνε καὶ τὸ ἕτερο μισὸ νὰ εἶναι στὸ μερτικὸ τοῦ αὐτοῦ μου κληρονόμου καὶ τοῦ ἀσπετάρουνε νὰ εἶναι ἰδικὰ του. Καὶ οὕτως ἔκαμε τέλος θέλοντας ὅτι τὸ παρὸν μου κωντίκελλο νὰ εἶναι σιμὰ μὲ τὴν διαθήκη μου καὶ νὰ ἔχουν τὸ στέρεο, βέβαιον καὶ ἀπαρασάλευτο εἰς τοὺς αἰῶνας ὑπὸ μαρτυρίας τοῦ σ(ινιὸ)ρ Βιντζέτζου Χιόνη καὶ ὑπογράφει καὶ ὁ σ(ινιὸ)ρ Νίκλος ὑπὸ χειρὸς του.

† Βιτζέντζος χιόνης ²⁾ μαρτυρῶ τὰ ἄνωθεν.

† διμήτρις νίκλος βεβαιώνω τὰ ἄνωθεν.

111.

Συμβιβασμὸς τῆς 18 Αὐγούστου 1730. Νοτάριος Θ. Ζωναράς (Βιβλ. 11 σ. 50).

† Ἐν Χριστοῦ ὀνόματι, ἀμήν. 1730 Αὐγούστου 18. Τὴν σήμερον ἐνεφανίστησαν παρὼν σωματικῶς ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ὁ σ(ινιὸ)ρ Σπῦρος Βοῦτος λεγόμενος Μανοῦσος, κάνοντας διὰ λόγου του καὶ διὰ τὸν ἀδελφὸ του τὸν Παῦλο καὶ ἀπὸ τὸ ἕτερον ὁ κύρ Ἀγγελῆς Νίκλος, τὰ ὁποῖα μέρη ἐσυμφώνησαν ὥς κάτωθεν. Ἐκαρaboκύρευε ὁ αὐτὸς Νίκλος μία βάρκα, τὴν εἶχε πρωτύτερα ὁ ἄνωθεν Παῦλος, ὅμως τὴν ἐκονσενιάρισε ἀνταμῶς μὲ τὰ βλησίδια τοῦ αὐτοῦ Νίκλου καὶ ἀνάμεσα στὰ ἄλλα τοῦ εἶχε εἰς βλησίδι καὶ ὁ ἄνωθεν Σπῦρος τζεκκίνια χρυσᾶ ἔννια καὶ ἐπειδή τις νὰ ἐμανκάρισε νὰν τοῦ τὰ ἐπιστρέψη ὁ Νίκλος, ἔγιναν ρικόρσα εἰς τὴν δικαιοσύνη καὶ ὥς τὰ ἐξῆς: Τὸ λοιπὸν ἐπαρακάλεσε ὁ Νίκλος τὸν προειρημένον Σπῦρον νὰ ἤθελε τοῦ ἐραστάρη διὰ νὰ τὸν πλερώσῃ καὶ εὐχαριστήσῃ, ὥς ἄνωθεν, καὶ διὰ νὰ κάμῃ ἔργο καλwsύνης ὁ Βοῦτος συντρέχει καὶ εὐχαριστᾶται ὅτι νὰν τοῦ δίνῃ τὸν κάθε χρόνον τζεκκίνι χρυσὸ ἓνα, ἕως τὴν τελεία ἀποπληρω-

¹⁾ Ναὸς τοῦ Π. εὐρίσκετο ἐν τῇ πόλει ἀπὸ τοῦ 1517. Διὰ τὰ τῆς ιδρύσεως τοῦ ναοῦ βλ. Λ. Χ. ΖΩΗ, Ἑφημ. Ζακ. «Ἑλλης» ἀριθ. φύλλ. 1661 τῆς 5 Αὐγ. 1907.

²⁾ Ἡ οἰκογ. Χ. μαρτυρεῖται ἐκ χωρίου Σκουλικάδου τῷ 1505 καὶ ἐκ Κεφαλληνίας τῷ 1578.

